

Uit Mijn chanson (2008)

MEISJE

Ik zou nu het liefste in een hoekje willen kruipen. Mezelf zo klein mogelijk maken. En dat iemand daar dan een deken over heen legt. En er naast gaat zitten om er op te letten. Diegene moet dan niet te dichtbij zitten, maar ook niet te ver weg.

VROUW

Doe maar.

MEISJE

Wat?

VROUW

Doe dat maar als je wilt. Ik zoek wel even een deken.

Het meisje kruipt in een hoekje. De vrouw loopt door het zaaltje.

VROUW

Er liggen hier een paar handdoeken. Is dat ook goed?

Stilte.

MEISJE

Liever een deken.

VROUW

Die ligt hier niet.

Stilte.

MEISJE

Doe dan maar die handdoeken.

De vrouw bedekt het meisje met handdoeken. Ze gaat ernaast zitten.

MEISJE

Waar zit je nu?

VROUW

Hier, naast je.

MEISJE

Kun je iets verder gaan zitten?

De vrouw gaat een eind verder zitten.

MEISJE

Zeg nu eens iets iets?

VROUW
Handdoek.

MEISJE
Wat?

VROUW
Handdoek.

MEISJE
Iets dichterbij weer.

De vrouw komt weer iets dichterbij het meisje zitten.

VROUW
Handdoek.

MEISJE
Wat is er?

VROUW
Ik zei nog even een keer 'handdoek'.

MEISJE
Dat hoeft niet. Je zit nu goed.

Lange stilte. Dan kruipt het meisje, nog onder de handdoeken, naar de vrouw en gaat bij haar liggen. De vrouw houdt het meisje vast. Zo blijven ze even zitten.

MEISJE
Mag ik jou, jij bent natuurlijk wat ouder dan ik, iets vragen?

VROUW
Vind je mij oud? Ben ik oud? Dat is toch helemaal niet erg?

MEISJE
Ik had een vraag.

VROUW
Stel 'm maar aan de oude zangeres. Het dametje met haar versleten stem. De rondreizende muzikant die maar niet kan stoppen met haar zanghobby. Zo zelig. Stel je vraag.

MEISJE
Waar haal jij je kracht vandaan?

VROUW
Welke kracht? Om te zingen?

MEISJE

Nee, ik bedoel om elke dag op te staan en iets te gaan doen.

VROUW

Het moet. Ik sta op, eet een bak yoghurt en een cracker met kaas. Dan ga ik aan de slag.

MEISJE

Maar er zijn ook dagen dat dat moeite kost. Hoe komt dat toch?

VROUW

Ik weet het niet, meisje.

Stilte.

MEISJE

Ik had een vriendje dat voor arts studeerde. Ik dacht dat hij een hele goede dokter zou worden. Vorige week liep ik een slagerij binnen, en daar zag ik hem opeens achter de toonbank staan, met een mutsje op zijn hoofd. Ik vroeg of dit een bijbaantje was, maar hij bleek fulltime slager te zijn geworden. Die slager, dat was twee jaar mijn vriendje. De eerste jongen op wie ik verliefd was, die mij heeft gekust. Ik vroeg, toen ik voor de toonbank stond: 'Ben je gestopt met je studie?' Waarop hij zei: 'Ik wilde even iets heel anders in mijn leven.' Mag ik op zo'n moment dan niet een klein beetje verwonderd zijn? Na al zijn woorden vol met passie over het zijn van een arts en hoe hij op die manier zijn steentje wilde bijdragen en dat ik altijd heel gelukkig werd als hij zoiets zei!

VROUW

Een slager is toch niet minder dan een arts?

MEISJE

Dan zeg ik toch niet?

VROUW

Iemand die arts is, is geen haar beter dan iemand die slager is.

MEISJE

Dat zeg ik toch ook helemaal niet!

VROUW

Ik zeg maar even meteen hoe ik over dat soort dingen denk.

Stilte.

MEISJE

Je gaat toch niet echt verhuizen? Je gaat toch niet de stad uit?

VROUW

Waar zou ik dan heen moeten?

MEISJE
Gelukkig.

Het meisje kruipt onder haar handdoek.